

Omnium Cultural

VII CONCURS LITERARI CONVOCAT per COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

Premis que s'atorgaran el proper dia 28 d'Abril del 1973 en el transcurs d'una Festa Literària, de la qual es donaran detalls oportunament.

Premi «La Colla» de Narració, dotat amb 20.000 ptes., a una narració (o conjunt de narracions) de tema lliure; extensió mínima 20 fulls tamany holandès i màxima 50.

III Premi «Familia Pascual», dotat amb 30.000 ptes., per un treball d'investigació o assaig d'interpretació sobre temes històrics, literaris, geogràfics, polítics, sociològics, lingüístics, etc., relacionats amb La Selva, el Gironès i o comarques veïnes. Extensió mínima 35 fulls tamany holandès i màxima de 60.

BASES

- Els treballs, inèdits i escrits en català, s'han de presentar mecanografiats a doble espai i PER TRIPLICAT, signats amb el nom i l'adreça de l'autor. No poden concursar treballs guardonats en altres certàmens.
- A la primera pàgina, cal fer constar el premi al qual concursa.
- Cal trametre'ls a «Colla Excursionista Cassanenca» - Concurs Literari - Cassà de la Selva, abans del dia 28 de Febrer del 1973.
- El Jurat pot declarar els premis deserts o concedir accèssits en lloc d'atorgar-los.
- Els premiats, durant tres anys des de la concessió, cediran la prioritat de publicació a «COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA», i l'import dels premis serà considerat un acompte sobre els drets d'autor.
- Cada vegada que es publiqui un treball premiat, caldrà fer constar el premi amb la indicació «Organitzat per Colla Excursionista Cassanenca».

Els Jurats que donaran el veredictes estan formats per:

III PREMI FAMILIA PASCUAL

Santiago Coquart, Jaume Dalmau, Jordi Nadal, Pompeu Pascual i Santiago Sobrequés.

PREMI «LA COLLA» de NARRACIÓ

Narcís Jordi Aragó, M.ª Dolores Codina, Salvador Oliva, Jaume Reixach i Carles Vivó.

VERD PROHIBIT

Les ciutats necessiten «zones verdes». Això és una veritat evident. No cal ésser un gran científic ni un gran urbanista per a veure-ho clar.

Però les zones verdes no són rendables, sinó tot el contrari. Primera, perquè substitueixen blocs de pisos, camp abonat a l'especulació; i segona, perquè el verd és delicat: s'ha de plantar, regar, podar i arreglar constantment.

Com que no és rendable es construeixen blocs i blocs de pisos uniformes, altíssims, estretíssims i incomodíssims, on la manca de mínimes condicions perquè siguin llocs veritablement habitables persisteix junt amb la manca de mínimes condicions urbanístiques a l'exterior.

És clar que aquest defecte no es nota a tot arreu. Als suburbis, ciutats satèl·lits o ciutats dormitoris és on el problema se sent amb més intensitat.

La gent d'aquests barris se sent malament dintre de casa (estatge no acondicionat) i fora de casa (no hi ha espais verds, urbanització escassa o deficient, pol·lució, etc.).

Es pot argumentar que, precisament, aquesta gent és la que passa menys temps al seu barri, o el passa dormint, ja que gran part del dia és a la fàbrica o al taller.

Però, estan les fàbriques i tallers en millors condicions que el seu barri? Segurament, no. Possiblement, pitjor encara.

Se sent molt sovint aquest argument per part dels arquitectes dels suburbis: «tenim d'eficar, sinó... on fi»

caríem a tota aquesta gent que contínuament arriba a la ciutat?». Realment, sembla un cercle viciós del qual no es pot sortir.

Però jo crec que el problema no ha de consistir en escollir entre «espais verds-gent sense estatge» per una banda, i «cap espai verd-gent amb estatge», per altra banda.

Si estem d'acord que l'ideal fóra «gent amb estatge, ben acondicionat-espais verds al voltant», arribarem a la conclusió que el que manca és una descongestió dels centres urbans. És a dir, evitar que la gent tingui d'emigrar del seu poble, regió o país.

El problema és, llavors, com evitar això.

Potser creant per tot el país, nombrosos i suficientment dispersos centres industrials, de manera que la gent pugui trobar treball sense necessitat d'emigrar. Aquests centres industrials no haurien de caure en el defecte de les ciutats, ja que es crearien per arreglar i no empitjorar la situació. Per tant no haurien de ser mini-ciutats que ofeguessin amb la massificació i el caos de la societat industrial.

Però molta gent no és conscient d'aquest problema, i el rebuig de la naturalesa davant d'una incondicional lloança a la civilització de vidre, fum i ferro esdevé una actitud normal i «progressista».

Consisteix el progrés en això? O consisteix en posar la tècnica al servei de l'home, és a dir, no privant-li de tota la puresa, salut i alegria que la naturalesa li ofereix?

Mentre aquest problema no es resolgui, el verd seguirà essent prohibit.

GINESTA

INFORMACIÓ

VEREDICTE DELS

«AJUTS DE TREBALL»

CORRESPONENTS AL 1973

A proposta del Jurat qualificador designat per la Junta Directiva d'Omnium Cultural, un cop vistes i examinades les 32 sol·licituds rebudes, els «Ajuts de Treball» corresponents al 1973 han estat adjudicats de la següent manera:

- a Josep M. OLLÉ i ROMEU, de Barcelona, per a un treball sobre **L'alçament de la «jamància» (1843-1844)**;
- a Pere GIMFERRER, de Barcelona, per a un **Estudi sobre J. V. Foix**;
- a Ignasi BRUNET i YCART, Glòria GUTIÉRREZ i COSTA, Francesc PRAT i FIGUERAS i Joan SAMSÓ i LLENAS, de L'Hospitalet de Llobregat, per a un treball sobre **Sociologia de la cultura a Barcelona (1939-53)**;

- a Gentil PUIG i MORENO, de Barcelona, per a una investigació sobre **Metodologia del català**;
- a Gregori MIR i MATEU, resident a Barcelona, per a l'estudi: **Obra i pensament de Miquel dels Sants Oliver**;
- a Josep M. TORRAS i RIBÉ, de Barcelona, per a estudiar la **Trajectòria social i econòmica d'una família catalana de l'«antic règim» (1642-1868)**;
- a Josep PERARNAU i ESPELT, resident a Barcelona, per a confeccionar un **Repertori de teòlegs catalans medievals**;
- a Modest REIXACH i PLA, de Vic, per a un treball sobre **L'ús i l'ensenyament de la llengua catalana a la comarca d'Osona**; i
- a Josep M. BENET i JORNET, de Barcelona, per a l'estudi: **El teatre de Llorenç Villalonga**.

PANADERIA

BOLLERIA

SAN ANTONIO

de Jaime Peig

El Rieral

Teléfono 55

SANTA EULALIA DE RONSANA